

CHƯƠNG X

Như Hạnh nằm im lìm nhìn ra cửa sổ. Cô bình phục khá nhanh, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Cô rơi vào trạng thái trầm cảm triền miên và suốt ngày cứ nằm thẫn thờ trên giường, không buồn cũng không vui... cũng không có cảm giác đau khổ như trước đây.

Nắng chiều đã bắt đầu tắt. Trong phòng tối dần trong im lặng. Từ trưa giờ, Duy vẫn ngồi cạnh giường cô kiên nhẫn gọi chuyện cho cô nói. Nhưng Như Hạnh chỉ trả lời rời rạc những câu hỏi của anh. Nhìn cô như một người không còn sinh khí nữa.

Duy bước tới bật đèn, ngồi xuống giường Như Hạnh. Anh cương quyết bắt cô ngồi lên. Như Hạnh không chống đối, cô dựa vào thành giường im lặng nhìn anh. Cái nhìn dành cho một người xa lạ. Anh ngồi đối diện với cô, dịu dàng:

- Em đừng như vậy nữa Hạnh, có chuyện gì thì hãy nói ra. Cứ tự giày vò mình thì lợi ích gì. Em khổ mà anh cũng khổ. Em biết mấy ngày nay, anh sống ra sao không?

- Đừng nói chuyện với em, em không muốn nghe. Bây giờ em không nghĩ gì nữa. Chỉ có cảm giác chán. Anh đừng mất thời gian với em nữa.

Duy nhìn vào mắt cô:

- Anh cố nghĩ, nhưng vẫn không hiểu cái gì làm em khổ. Kha vẫn thương em, lo cho em. Vậy thì em thất vọng cái gì.

Như Hạnh nhếch môi, lạt lẽo:

- Nhị ca không dính dáng gì đến em hết, phiền ảnh làm gì.

- Vậy thì ai mới là người dính dáng hả Hạnh?

- Em không biết. Chỉ biết là đi qua cái chết rồi, với em mọi chuyện không quan trọng nữa.

Duy nhìn cô chăm chú, rồi bất ngờ kéo cô vào lòng. Giọng anh thật nhỏ, gần như thì thầm:

- Em nói Kha không quan trọng với em, vậy anh có quan trọng đối với em không? Anh muốn biết em nghĩ gì về anh. Nói đi Hạnh, không lẽ lúc trước anh hiểu tầm bậy.

Thấy Như Hạnh không trả lời, Duy kéo cô sát vào người hơn:

- Em làm anh thấy rối tung lên. Phải có chuyện gì đó em mới hành động như vậy. Anh không hiểu được đó là chuyện gì. Mấy ngày nay, anh chờ em tỉnh táo lại. Bây giờ em nói hết đi.

- Có nói cũng không giải quyết được gì đâu. Không ai ý thức được điều đó hơn em, và em cũng không cần ai tội nghiệp.

Cô nhìn lại, hơi đẩy Duy ra:

- Nhất là anh. Hình như chuyện này đã làm di Ngân giận anh phải không?

Duy lắc đầu:

- Mẹ anh giận hay không đối với anh không quan trọng. Điều anh cần biết là tại sao em muốn chết. Làm như vậy em có nghĩ anh sẽ sống ra sao không?

Anh vuốt nhẹ khuôn mặt cô:

- Dù em có dối ý, tình cảm của anh vẫn vậy. Em không thấy anh yêu em đến mức đẹp hết tự ái của anh sao?

Như Hạnh quay phắt lại nhìn Duy. Cái nhìn ngạc nhiên và nghi ngờ của cô làm anh hơi lạ. Anh cũng nhìn lại cô:

- Em bắt đầu hoài nghi anh từ lúc nào vậy?

- Nếu em không thế này, liệu anh có nói điều đó không? Đừng nghĩ như vậy sẽ làm em vui. Không có đâu, em không yếu đuối đến mức phải sống dựa vào ảo tưởng đâu.

- Nhưng tình cảm của anh là có thật.

- Em không hoài nghi, nhưng cũng không chấp nhận quan hệ tay ba. Giờ thì em không giấu làm gì. Em không phải chỉ gặp anh với chị Phượng lần nọ ở quán cơm, mà còn hai lần trước đó nữa. Lúc đó anh không thấy em. Em im lặng vì biết mình nên rút lui, không như mẹ con nhà họ đâu. Anh nhắn lại với chị Phượng giùm.

Duy kinh ngạc:

- Trời ơi!

- Còn nữa, anh không cần phải đui em kiêu đó. Tại sao muốn như vậy, anh không nói thật với em, nhờ chị Phượng làm gì? Anh nghĩ em kém tự trọng đến mức lì lợm ở đây sao?

Duy nhìn cô im lìm. Thật lâu anh nói chậm rãi:

- Mỹ Phượng nói với em như vậy à? Chuyện đó anh sẽ giải quyết với cô ta. Nhưng em thì sao? Em tin anh làm chuyện đó thì anh không ngờ. Anh không biết nên thương hay giận nữa.

Như Hạnh không trả lời. Cô ngã người xuống giường, nhắm mắt lại suy nghĩ. Duy ngắm nghía cô thật lâu, rồi anh cúi xuống hôn phớt lên môi cô. Như Hạnh không phản ứng cũng không đón nhận. Cô lơ mơ cảm thấy mình đã hụt hẫng một điều không có thật. Nhưng không biết như vậy có thể là hạnh phúc chưa.

- Nói thật lòng em đi Hạnh. Ai mới thật là người em yêu?

- Em không hiểu sao tự nhiên anh có ý nghĩ là em yêu nhị ca. Em phải thanh minh sao bây giờ?

Duy hơi ngẩng đầu lên:

- Em không cần phải thanh minh gì hết, chỉ cần khẳng định thôi.

- Anh hiểu rồi mà.

Duy gật đầu. Anh trầm ngâm nhìn cô:

- Em làm người lớn đột ngột quá. Làm sao anh hiểu cho nổi. Anh nhớ ngày trước thấy Mỹ Phượng đến đây, em giận dỗi khóc lóc âm lên. Bây giờ biết anh đến nhà cô ta thì không chịu nói gì hết. Chỉ lẳng lặng rút lui. Thấy em đi chơi với Kha, anh cứ nghĩ em nổi hứng thay đổi. Anh hay em mới là người đáng trách hả nhỏ?

- Em không biết.

Mặt cô chợt hồng lên, vẻ láu lỉnh:

- Chắc lỗi tại... ông hàng xóm.

Duy ngắm nghía cô thật lâu:

- Lâu lắm rồi mới thấy em cười. Mỗi lần đi làm về, nhìn vẻ mặt rầu rĩ của em, anh thấy nặng nề không muốn ở nhà nữa. Lúc đó anh lang thang suốt ngày ngoài đường...

Như Hạnh ngắt lời:

- Em nghĩ anh ở nhà... chị Phượng.

Duy chợt đứng dậy. Anh đến bên cửa sổ nhìn xuống đường, im lặng. Như Hạnh quay đầu nhìn theo anh:

- Em nói có sai không?

- Cả hai. Cả đúng lẫn sai.

Duy chợt quay lại, thở nhẹ:

- Em biết lần em thấy anh ở nhà Mỹ Phượng là anh đến làm gì không? Chính là do em đó. Anh cảnh cáo nếu cô ta còn đe dọa em, anh sẽ không nhường nhịn nữa. Còn cô ta thì luôn dồn anh vào chân tường.

Như Hạnh khẽ nói:

- Em xin lỗi.

Duy tư lự ngược nhìn lên trời:

- Mỹ Phượng không phải là người đơn giản. Cô ta kiêu kỳ và quá ảo tưởng, quá háo thắng. Không biết rồi cô ta sẽ còn làm chuyện gì nữa. Em biết anh lo cho em lắm không Hạnh?

- Tối lúc nào đó, chị ấy cũng sẽ mệt mỗi chú anh.

Duy cười nhếch môi:

- Anh sợ khi Mỹ Phượng mệt mỗi thì em cũng tả tơi vì cô ta rồi.

Như Hạnh lẩm bẩm:

- Vậy là cuối cùng mọi thứ vẫn trở lại như cũ, không có gì thay đổi. Chỉ thay đổi là mình lại mất ba lần thứ hai.

Nhưng chuyện này sẽ chỉ có mình cô biết mà thôi.

Nỗi hận này chắc chỉ có mình cô sẽ mang theo xuống mồ. Giờ thì cô không còn ảo tưởng về ba nữa. Điều đó cũng không làm cô thấy khổ hơn, vì cảm giác đó đã làm cô suýt chết rồi.

Mỹ Phượng cúi kính dẫn ống nghe vào máy. Cô đi tới đi lui như điên trong phòng. Vậy là Duy sẽ không nhận lời hẹn tối nay. Bất chấp lời van xin, đe dọa.
Anh là người hay đá vậy?

Không chịu thua. Cô mím môi đến cảm ống nghe lên, bấm nhanh số máy công ty Duy:

- Anh Duy phải không?

- Duy đây.

Mỹ Phượng long mắt lên như đang đứng trước mặt anh, cô gằn giọng:

- Nếu tối nay anh không đến thì đừng trách em. Anh nghe không?

- Em định làm gì vậy Phượng?

Giọng nói bình thản của Duy làm cô thêm cúi kính, cô nói bừa:

- Rồi anh sẽ biết.

Duy điềm đạm:

- Em nói hết chưa? Xin lỗi Phượng, anh đang bận.

“Cụp” một tiếng. Vậy là Duy đã gác máy. Mỹ Phượng đứng lặng một hồi. Cô chán nản gieo mình xuống salon. Tại sao cứ say mê háo hức muốn gặp anh chứ? Tại sao cứ yêu điên cuồng gã con trai bỏ rơi mình? Anh càng cứng rắn thì cô càng quay quắt muốn chiếm hữu. Lúc trước cô có thể đem Như Hạnh ra không chế anh, giờ thì cô biết làm gì đây.

Nhớ lại những điều Duy đã làm, cô chột phùng giận. Buổi chiều, anh chủ động đến tìm, cô muốn nhảy múa vì mừng. Thế rồi như bị tạt nước vào mặt cô

choáng váng khi Duy bảo cô hãy buông tha Như Hạnh và vạch trần những việc làm của cô. Ôi! Cô những muốn giết anh đi cho rồi. Vậy mà lại hạ mình năn nỉ thuyết phục. Lại nghĩ trăm phương nghìn kế để gặp gỡ... Mà anh thì có bị lung lạc đâu.

Buổi tối, gặp Như Hạnh với Kha trong quán kem, cô lại ngập tràn hy vọng. Cô tin Duy sẽ quay lại... và anh sẽ khinh bỉ Như Hạnh. Thế nhưng đó chỉ là ảo tưởng. Anh vẫn cương quyết từ chối cô. Anh là người điên hay cố chấp chứ?

Cô tức Duy kinh khủng, nhưng đồng thời cũng càng yêu anh kinh khủng. Chính tình yêu say mê và hy vọng đã làm cô đủ sức chịu đựng thái độ hờ hững của anh...có lẽ là vĩnh viễn.

Mỹ Phượng chán nản buông rơi điều thuốc xuống đất. Chiều nay cô sẽ đến nhà Duy... Không, ngay bây giờ chứ không đợi được lâu hơn nữa. Không còn đủ kiên nhẫn nữa.

Cô ngồi phất dậy, chạy vào phòng thay đồ.

Buổi trưa tan giờ, xe cộ thật đông. Bụi khói và cái nóng làm cô thấy khó chịu. Cô cũng không buồn tự hỏi vì sao mình đày đọa mình như thế? Thật ra cô chưa bao giờ tự hỏi mình đang làm gì cả, chỉ hành động mà thôi.

Ngang qua công ty còn mở cửa, cô ghé vào. Hy vọng anh chưa về. Thật tình cô không thích đến nhà anh. Lỡ gặp bà Ngân thì thật khó chịu. Đẩy cửa bước vào, Mỹ Phượng sững người vì điều vừa thấy trước mắt. Công ty chỉ còn hai người chưa về. Như Hạnh đang ngồi trong lòng Duy. Cô hơi ngửa người ra sau, tay bám vào áo anh. Và Duy, như không quan tâm đến xung quanh. Anh ôm chặt Như Hạnh, hôn một cách đắm đuối. Khuôn mặt anh toát lên tình cảm nồng nàn, say mê và yêu thương sâu sắc. Một nét mặt quá gây ấn tượng đối với Mỹ Phượng. Vẻ mặt làm tim cô muốn vỡ ra vì ghen tuông giãy vò... Vẻ mặt có lẽ suốt đời làm cô không quên nổi, suốt đời bị đốn đau như một vết thương không bao giờ lành.

Nghe tiếng mở cửa, cả hai ngẩng đầu lên. Như Hạnh vội vàng đứng dậy. Duy cũng buông cô ra. Anh đứng lên nhìn Mỹ Phượng:

- Em đến đây làm gì?

Mỹ Phượng quắc mắt nhìn anh. Sự ngạc nhiên rồi đến cảm giác thất vọng làm cô muốn nổi điên:

- Vậy là anh vẫn tiếp tục quan hệ với nó. Anh lừa dối tôi.

Duy cau mặt:

- Đề nghị em nói cho đúng đắn. Anh chưa khi nào làm em hy vọng cả. Em nên về đi Phượng.

- Tôi không về.

Mỹ Phượng chột hét lên làm Như Hạnh giật mình. Tự nhiên cô đứng nép vào Duy. Anh vỗ nhẹ lên tay cô như trấn an cô. Cử chỉ đó càng làm Mỹ Phượng đau khổ vì ghen, cô rít lên:

- Anh là một thằng ngu, một tên mù. Bị cấm sừng mà vẫn ngu ngốc lao đầu vào nó. Nó hơn gì tôi mà làm anh mù quáng đến thế? Anh làm tôi hy vọng rồi lại quay về với nó. Tôi thù anh. Tôi sẽ giết con quỷ này.

Duy nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh cấm em nói xúc phạm tới Như Hạnh. Em nghe không? Chuyện em làm cũng đủ đáng sợ rồi. Em nên về đi.

- Không.

Cô bỗng nhào về phía Duy. Đấm lên ngực anh thùm thụp, miệng la hét như điên:

- Anh tàn nhẫn lắm. Anh sỉ nhục tôi, coi thường tôi. Trong khi tôi quỳ lạy van xin thì anh bỏ rơi tôi để đeo đuổi nó. Tôi thù anh đến chết mới thôi.

Cô giống như loạn trí vì ghen, tưởng có thể giết cả Duy. Cô đã phải chịu hết bao đau khổ do anh gây ra. Còn anh thì thậm chí đã sỉ nhục cô trước mặt Như Hạnh. Lòng ghen hận làm cho cô trở nên mất lý trí và cứ cào cấu, phun ra những câu nói xấu xa không thể tưởng.

Duy cố tìm cách giữ tay Mỹ Phượng lại:

- Bình tĩnh đi Phượng, em làm gì vậy?

Nhưng Mỹ Phượng vẫn cứ cào cấu, la hét. Duy như không còn chịu nổi cô nữa, anh quát lên:

- Buông ra!

- Buông anh Duy ra, chị Phượng!

Như Hạnh kêu lên, giọng cô tắc nghẽn vì sợ hãi. Cô cố dằn nỗi sợ gỡ tay Mỹ Phượng ra. Nhưng Duy lắc đầu:

- Em về trước đi Hạnh, đừng ở đây.

- Không, em ở lại với anh.

Mỹ Phượng quắc mắt nhìn Như Hạnh:

- Còn mày nữa. Đồ khốn nạn!

Cô bất ngờ xô mạnh Duy ra, làm anh mất thăng bằng vấp phải chiếc ghế ngã ngửa vào tường. Cô túm lấy Như Hạnh giật mạnh tóc làm Như Hạnh phát khóc vì đau.

Nhanh như một tia chớp, cô lấy cây thước đập mạnh vào đầu Như Hạnh.

Duy phóng đến giữ Mỹ Phượng lại. Cố gỡ cây thước kim loại giữa những ngón tay nắm chặt của cô. Nhưng trong cơn điên loạn ngoài vòng kiểm soát của lý trí, Mỹ Phượng mạnh mẽ lạ lùng, không cách gì anh gỡ được tay cô.

Như Hạnh ôm đầu. Máu cháy ướt cả vạt áo, giọt giữa những ngón tay cô. Nhìn cô, tim Duy muốn vỡ ra vì lo sợ.

- Hạnh! Chạy nhanh ra đường đi em. Nghe anh nói không Hạnh?

Như Hạnh đã khụy xuống, ngất đi. Máu loang trên nền gạch.

Duy quắc mắt nhìn Mỹ Phượng:

- Buông ra! Rồi cô sẽ nhận hậu quả việc này.

Thấy Mỹ Phượng vẫn lì lợm giữ cây thước. Duy tát mạnh vào mặt cô, hất cô ra. Nó rơi xuống gạch một tiếng khô gọn. Duy đá mạnh nó văng vào tường, rồi chạy đến bồng Như Hạnh lên.

Mỹ Phượng bị té dưới đất, cảm thấy đau đến không đứng lên nổi. Cô ngồi bệt dưới gạch, căm hờn nhìn Duy đưa Như Hạnh ra ngoài.

Vài người đi đường ngừng lại nhìn. Duy nói nhanh với một người đàn ông:

- Nhờ chú giữ cô gái trong kia lại giùm. Cô ta muốn giết người đó.

Mọi người lao xao, hồi hả giúp Duy gọi xe. Vài người xông vào công ty. Người đàn ông nhìn bàn tay vấy máu của Mỹ Phượng bằng cái nhìn ghê gớm:

- Cô đẹp vậy mà sao dám làm chuyện ghê gớm quá!

Những người khác lên tiếng:

- Giữ cô ta lại! Gọi công an đến đây.

- Giao cô ta cho công an đi.

Mỹ Phượng vẫn ngồi bệt dưới đất nhìn mọi người, cái nhìn của một con thú hoang đối với người lạ. Một chút man dại trong ánh mắt, một chút thất thần trên khuôn mặt tái xanh. Cô thật sự sụp đổ sau cơn cuồng loạn.

Mọi người đứng quanh giường nhìn Như Hạnh đang sống dở chết dở. Bác sĩ bảo vết thương của cô treo lơ lửng giữa hư và thực. Bà Ngân khóc sục sục trong khăn tay:

- Trời ơi! Sao số nó long đong quá. Nó mà có gì thì tôi ân hận suốt đời.

Ông Minh vỗ nhẹ tay bà:

- Minh bình tĩnh đi! Làm ồn quá người ta đuổi ra ngoài đó.

Bà không nói gì nữa, chỉ tiếp tục khóc sục sục. Hưng đứng cạnh bà, hẩn lạng lẽ với nét mặt lo buồn. Từ lúc tới bệnh viện đến giờ, hẩn không nói câu nào, chỉ đứng nhìn Như Hạnh. Nhìn ông dẫn lưu đang chảy những giọt máu bầm đen, chịu không nổi hẩn quay mặt đi.

Mọi người đều lo sợ. Nhưng chỉ có Duy mới là người dờ sống dờ chết theo từng hơi thở của Như Hạnh. Anh ngồi dưới chân giường nhìn cô đăm đăm, mặt phờ phạc vì nổi khổ. Tưởng như cả cuộc đời, cả hạnh phúc của anh đều phụ thuộc vào sự sống còn của cô.

Nếu vì Mỹ Phượng mà Như Hạnh chết đi, nổi thù hận và ray rứt sẽ đeo đẳng anh đến suốt đời.

Thời gian đi qua thật nặng nề. Không ai nhớ được là đã bao lâu. Cho nên đến khi đèn trong phòng bật sáng, mọi người quay lại nhìn bác sĩ và cô y tá đang đi vào. Tất cả nhìn chăm chăm vào bác sĩ. Bà Ngân hỏi hộp:

- Sao đến giờ nó vẫn chưa tỉnh? Liệu nó có qua khỏi không bác sĩ?

Ông lắc đầu:

- Quý vị đừng làm ồn.

Ông ta khám cho Như Hạnh thật kỹ, rồi lại lắc đầu đi ra. Ông bác sĩ ít lời càng làm bà Ngân rối trong bụng. Duy cũng không còn bình tĩnh nổi nữa. Anh đi theo ông ra ngoài:

- Thế nào bác sĩ? Xin ông đừng giấu tôi.

- Vết thương sâu và máu ra nhiều quá. Tôi không thể nói gì để cậu hy vọng.

- Cảm ơn bác sĩ.

Duy ngồi phịch xuống băng ghế dọc hành lang. Trán tì lên tay, anh cảm thấy tuyệt vọng. Nếu làm một điều gì đó để giết cuộc sống cho Như Hạnh, anh sẽ không từ chối bất cứ điều gì. Anh tưởng lồng ngực có thể vỡ ra vì nổi thương xót cằn cào. Không chịu nổi cảm giác khổ sở, Duy đứng bật dậy, đi nhanh trở vào phòng.

Trời tối nhưng không ai nghĩ đến chuyện ra về. Mọi người đều mang tâm trạng chờ đợi. Cuối cùng ông Minh lên tiếng:

- Mình với thằng Hưng về ăn uống nghỉ ngơi một chút đi, rồi vào thay cha con tôi.

Duy ngẩng đầu lên:

- Ba mẹ về đi. Một mình con ở lại thôi. Sáng mẹ hãy vào.

Anh lại ngồi gục đầu trong tay. Khi anh đứng lên thì thấy trong phòng chỉ còn bà Ngân ở lại. Bà ngồi tựa đầu vào ghế ngủ mê mết. Duy nhìn đồng hồ. Gần một giờ. Khuya quá rồi mà anh không hay.

Anh đứng bên giường nhìn Như Hạnh đăm đăm. Như một phép lạ đối với Duy, mắt cô khẽ chớp, thật nhẹ đến mức khó nhận ra. Giọng Duy hỏi hộp:

- Như Hạnh!

Anh ngồi bên cô, lặp lại:

- Em mở mắt ra đi Hạnh. Nhìn anh đi em.

- Em làm sao vậy anh Duy? Ngực em đau quá.

Duy mừng rỡ như điên lên. Anh cố kềm khỏi ôm chặt lấy cô:

- Em bị thương chút xíu thôi, không sao đâu. Đừng sợ.

Nhưng Như Hạnh lắc đầu, giọng yếu đuối:

- Em nhớ ra rồi. Thảo nào ngực em bị đau. Vậy là em đang nằm bệnh viện, phải không anh?

Duy gật đầu:

- Nhưng mai em sẽ khỏe lại, không sao hết. Em sợ không?

- Sợ lắm. Bị thế này, em có chết không anh?

- Không. Không bao giờ. Em còn anh nữa mà. Nếu em có bị gì thì làm sao anh sống nổi.

Như Hạnh gật đầu:

- Em biết. Em hiểu rồi. Anh lo cho em lắm phải không?

Duy hôn môi cô, không trả lời. Anh đứng dậy pha sữa.

Như Hạnh nhìn theo Duy. Im lặng một lát, cô lên tiếng thật khẽ:

- Chị Phượng ra sao anh?

Duy quay lại nhìn cô hơi lâu:

- Anh không biết, nghe nói cô ta bị công an giữ.

Như Hạnh thì thầm:

- Không ngờ chị Phượng làm một chuyện ghê gớm quá sức tưởng tượng của em. Lúc đó em sợ quá. Giờ nhớ lại em thấy...

- Cố đừng nhớ chuyện đó nữa Hạnh. Em buồn là anh không yên tâm. Hứa là quên đi nghe em.

Anh đến cạnh giường, thận trọng ngồi xuống, đút từng muỗng sữa vào miệng cô:

- Em thấy đói không?

- Không. – Như Hạnh khẽ lắc đầu.

Bà Ngân chột ngồi dậy. Thấy Như Hạnh uống sữa, bà mừng đến chảy nước mắt:

- Con tỉnh hồi nào vậy? Sao con không gọi mẹ, Duy? Con đau dữ không Hạnh?

- Dạ đau.

- Ngày mai dì sẽ ăn chay một tháng tạ ơn trời phật. Từ trưa giờ, dì bán loạn quá. Không biết cầu cứu bằng cách nào, dì niệm phật ăn chay để đỡ lo.

Duy quay lại:

- Mẹ về nhà ngủ đi. Một mình con ở đây được rồi.

- Thôi, lúc này ngủ quên được một chút mẹ cũng thấy đỡ mệt. Để mẹ xuống kiếm cái gì ăn, không biết giờ này còn ai bán gì không.

Bà đi ra rồi, Như Hạnh nhìn Duy:

- Từ trưa giờ, anh chưa ăn gì phải không? Anh uống ly sữa của em đi cho khỏe.

Duy lắc đầu không nói. Anh im lặng ngắm nghía cô. Như Hạnh nói khẽ:

- Anh nhìn gì vậy?

- Anh cảm ơn số phận đã trả em lại cho anh. Lúc tưởng mất em rồi, anh thấy cuộc đời không có ý nghĩa gì nữa. Em không hiểu lòng anh ra sao đâu.

Duy cúi xuống thật gần mặt cô. Anh không hôn mà vùi mặt trong tóc, trong cổ cô:

- Sao anh yêu em nhiều đến vậy chứ? Không thể không yêu được?

Cả hai mãi miết nhìn nhau, không ai thấy bà Ngân đang đứng ở cửa. Bà cười nhẹ rồi quay trở ra, sau khi đã khép cửa cẩn thận.

Mỹ Phượng đứng trước vành móng ngựa, mặt gục xuống, dáng tiêu tụy thiếu não. Mấy tháng bị giam đã làm cho cô trở nên sợ sệt mất hết vẻ linh hoạt. Nỗi sợ triền miên đã làm đầu óc cô mụ mị dại khờ. Bên tai cô loáng thoáng lời tuyên án của vị chánh án. Nghe thật mơ hồ xa xôi.

“Căn cứ vào tội cố ý giết người... căn cứ vào... Nay tuyên án công dân Lê Mỹ Phượng... bảy năm tù giam...” Vai Mỹ Phượng như rũ xuống.

Bà Diễm nấc lên một tiếng “trời ơi”, rồi ngã ngất trong tay ông Huỳnh.

Mọi người rời phòng xử án. Gia đình bà Ngân cũng đứng lên ra ngoài. Duy đi nhẹ Như Hạnh. Mặt cô đã trở lại vẻ hồng hào, nhưng tinh thần vẫn hằn lên một vết thương khó pha mờ. Ngang hàng ghế của bà Diễm, cô quay mặt chỗ khác.

Ông Huỳnh nhìn theo con gái, xót xa mặc cảm hòa lẫn cảm giác yên tâm.

Lương tri còn xót lại của người cha làm ông thấy vui, khi thấy Như Hạnh được sống trong một gia đình hạnh phúc. Được nâng niu yêu mến.

Ông chợt nghĩ đến những năm tháng còn lại của mình. Nghĩ đến một gia đình không thể gọi là gia đình, một đứa con không dám gọi là con. Thời trẻ sống cho nổi đam mê hời hợt, ông đã đi từ nhu nhược này đến nhu nhược khác. Để rồi giờ đây ông không đủ can đảm nhìn đứa con gái duy nhất của mình. Ông nhìn mãi theo dáng Như Hạnh đã ra đến cửa.

Có lẽ cảm nhận được cái nhìn của ông, cô chợt quay lại. Nhưng thấy tia mắt ông cúi xuống, cô tiếp tục đi.

Mọi người ngồi vào xe. Duy giữ tay Như Hạnh lại:

- Ba mẹ về trước đi. Con muốn đưa Như Hạnh đi chơi. Trưa tụi con về ăn cơm.

Miệng ngậm muỗng kem, Như Hạnh nhìn ra xa ngoài sông. Sông Sài Gòn nước vẫn chảy bình lặng. Cô nhìn miết theo đám lục bình trôi bập bềnh. Rồi, cảm thấy Duy đang nhìn như quan sát, cô quay lại, tư lự:

- Bảy năm sau, chị Phượng sẽ ra sao, anh có hình dung được không? Tại sao kết cuộc lại bi đát đến vậy? Thật tình em không muốn anh ạ.

- Em bị ray rút?

- Hình như vậy.

Duy trầm tĩnh nhìn cô:

- Cả anh cũng không muốn Mỹ Phượng lãnh hậu quả nặng nề như vậy. Có lúc anh thấy tội cô ấy. Nhưng bây giờ mọi chuyện xong hết rồi. Em biết anh nghĩ gì không?

- ...

- Tồi qua anh nằm mơ thấy em chết trong tay anh. Lúc ấy hai đứa đang ngắm con mèo của em, và tự nhiên em ngã ra bất tỉnh. Anh như còn nguyên cảm giác đau khổ lúc đó. – Duy lắc mạnh đầu. - Nặng nề vô cùng.

- Máy tháng rồi mà anh vẫn chưa quên sao?

- Khó quên thật. Có lẽ vì anh yêu em quá, Hạnh ạ.

Như Hạnh đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay Duy. Anh bóp nhẹ những ngón tay thon thả của cô, rồi cắn cắn:

- Anh thấy tội Mỹ Phượng mà cũng yên tâm cho em. Từ giờ về sau, không còn ai đe dọa em nữa. Yêu anh, em long đong quá. Anh không biết làm sao đền bù cho em. Em nói thử xem anh phải làm sao?

- Yêu em.

Duy lắc đầu. Âu yếm cười với cô:

- Ít quá.

- Với em vậy là đủ rồi.

Duy định nói, nhưng Như Hạnh lắc đầu như không cho anh mở miệng. Cô tựa lưng vào ghế, nhìn mờ màng ra ngoài sông. Tự nhiên cô nghiêng người thì thâm vào tai anh:

- I love you! (Em yêu anh!). Anh có thích nghe không?
- Rất thích. Em nói nữa đi.
- Tham quá! Không nói nữa đâu.

Cô cười khúc khích, khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên tươi tắn. Vẻ rạng rỡ dịu dàng trong ánh mắt kia sẽ không bao giờ phai nhạt trong anh.

Hết